

Viorica Lupu

Dama unui interlop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUPU, VIORICA

Dama unui interlop / Viorica Lupu. - București :
Smart Publishing, 2018
ISBN 978-606-8956-58-9

821.135.1

Copyright © 2018 Viorica Lupu
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2018 Smart Publishing
DTP: Corina Rezai

.....
ISBN 978-606-8956-58-9
București 2018

Era trecut de 4 dimineața. Adet încă se gândea ce o să-i spună fiului ei, în vârstă de cinci ani, atunci când tatăl său va apărea în cursul zilei. Cum să îi spună că tatăl lui a fost la închisoare ? Ce îi va spune atunci când va apărea la ușa? Oare va fi suficient de matur să înțeleagă ce s-a întâmplat? Sau, poate, era cam mic pentru a-și da seama de toate astea. Nu o întrebase niciodată unde este tatăl lui. Nici măcar nu știa cum arată. Toate aceste întrebări și teama de ceea ce urma să se întâmple o ținuseră trează întreaga noapte.

Coborî din pat și pentru o secundă se gândi să își facă bagajele și să fugă cu Gabriel în altă țară, dar alungă imediat acest gând, căci știa că el o va găsi oriunde. Totuși, coborî încet scările spre bucătărie, își făcu un ceai și își aprinse o țigară. Vremea posomorâtă îi dădu o stare de melancolie inexplicabilă. Se gândea cum de ajunsese în această situație și cum ar fi fost viața ei dacă nu l-ar fi cunoscut pe Damian.

Își aminti că acum șase ani și jumătate era o vreme exact ca asta când primi un telefon de la John.

— Bună, Adet, știu că e târziu, dar chiar am nevoie de tine, scumpo.

— Oricum ar fi, nu poți să aștepti până mai târziu? este totuși 5 dimineața, nu am cum să ajung la tine, nu am cu ce!

— Îți plătesc eu taxiul, scumpo, doar vino cât poți de repede.

— Hmmm în regulă, spune-mi repede cât vrei?

— Să fie trei.

— În regulă, te sun când ajung, rosti în șoaptă.

Era unul din clienții ei care cumpăra droguri și nu putea să îl refuze. Ajunsese în această situație la vârsta de 14 ani, după ce murise tatăl ei, iar mama, neputând să treacă peste această tragedie, s-a refugiat în alcool.

La scurt timp, Adet a fost nevoită să părăsească școala și să se ocupe de cei doi frați mai mici. Fiind minoră, nimeni nu o lua în serios, iar găsirea unui loc de muncă devenea din ce în ce mai dificilă. Foamea, sărăcia și nevoile fraților ei au împins-o pe Adet într-un anturaj dubios, făcând din ea o rebelă, dar, în același timp, deveni mult mai încrezătoare în forțele ei, fără teamă și capabilă de orice. La început, fura din magazine mâncare sau haine de firmă și le vindea la jumătate de preț. Ajunsese să fie atât de bună în ceea ce făcea, încât, într-o zi, unul din furnizorii de cocaină ai lui Damian i-a propus, dacă voia, să i se alăture, să ducă marfă clienților săi. Fiind o copilă încă, nimeni nu ar fi suspectat-o.

— Te descurci minunat, Adet, îmi ușurezi munca, spuse Cristobal în timp ce se pregătea să plece. Ea își strânse mai bine părul în coc, încercând să pară cât mai relaxată. Știa că își asumă un risc chemându-l pe Cristobal în casa ei.

— Recunosc, niciodată nu am avut așa mulți bani. Nu mă gândeam că londonezii sunt așa de obsedați de acest praf și că plătesc oricât pentru el.

— Sunt dependenți... bine, ei nu știu acest lucru și cred că se pot opri oricând. Trebuie să plec, frumoaso, ne vedem marți, la aceeași oră.

— De ce nu îmi poți da numărul tău, să te sun? Se întâmplă uneori să vând marfa mai repede, iar unii clienți chiar mă disperă cu telefoanele..

— Nu pot, de fapt, astea sunt regulile lui Damian. Eu le iau de la altcineva și tot așa. Nu putem risca.

Afacerea mergea foarte bine, avea și ceva bani puși deoparte, pentru zile negre. Însă nu lăsa să se vadă că ar avea prea mulți. Vecinii oricum se uitau dubios la ea. Între timp, a dus-o pe mama ei la o clinică de dezalcoolizare, însă tratamentul dura mai mult de cât crezuse ea. Din păcate, nu se gândise și la acest detaliu.

— Bună ziua, de la protecția copilului suntem, vrem să stăm de vorba cu domnișoara Adet Tunken, spuse unul din ei, în timp ce își croia drum în casă neinvitat.

— Eu sunt. Cu ce vă pot fi de folos, domnilor? Le făcu loc să treacă, apoi își adună toată puterea pentru că bănuia ce avea să se întâmple.

— Am primit o plângere de la un vecin de-al dumneavoastră, prin care suntem informați că în această casă se află trei minori. Tatăl este decedat, iar mama se află într-o clinică de dezalcoolizare. Vrem să facem actele necesare și să vă luăm în plasament până când veți deveni majori.

— Poftim? Ce tot spuneți? În primul rând, eu nu mai sunt minoră, am 19 ani. Iar mama, într-adevăr, se recuperează mai greu, dar, în cel mult doi ani, va fi bine... iar în ceea ce-i privește pe frații mei, vă anunț că îi îngrijesc cât se poate de bine, îi duc la școală și au tot ce le trebuie pentru o viață decentă. Nu îi puteți lua.

— Cu ce vă ocupați, domnișoară Adet? Aveți vreun loc de muncă? Întrebă unul dintre ei care părea să nu fie sensibil la faptul că avea să despartă o familie. Așezându-se confortabil pe un scaun, acesta aștepta un răspuns. După ce a văzut ca Adet ezită, își deschise mapa scriind ceva pe niște foi de hârtie.

— Pai nu prea îi pot spune loc de muncă, adaugă ea rapid, sperând că va reuși să salveze ceva. Mă ocup cu menajul în casele câtorva familii și cam asta e tot. Suficient cât să am bani de mâncare și cele necesare.

— Mă tem că nu este suficient, domnișoară. Trebuie să vă găsiți un loc de muncă stabil și să deveniți tutore legal până când mama dumneavoastră revine acasă. Suntem nevoiți să luăm copiii astăzi. Îndată ce aveți un job care să vă ofere siguranță din punct de vedere financiar, veniți la noi cu dovada și puteți lua copiii. Între timp, puteți să îi vizitați de câte ori doriți. Ne pare sincer rău, dar asta este legea.

— Oh, la naiba, spuse nervoasă și cu dezamăgire în glas.

Își iubea mult frații și nu avea de gând să-i piardă fără luptă. Numai că munca nu mai era pentru ea. Era obișnuită să nu facă mai nimic și să aibă mulți bani. Trebuia să se gândească. Poate vreunul din clienții ei o va ajuta să îi facă un contract de muncă fals. De ce nu?

— Bună, John, am ajuns... coboară, te rog, să plătești taxiul.

Nu știa dacă John o va ajuta, deși lucra într-un mare mall din Oxford. Dar merita o încercare.

— Mulțumesc, Adet, că ai venit așa de repede. Hai în casă să bei ceva.

— Sigur, chiar trebuie să vorbesc ceva important cu tine.

Nu era prima dată când intra în casa lui John. De obicei, când bărbatul se droga, asculta muzică tare și mirosea a fum de țigări peste tot, însă acum era liniște, iar luminile erau toate stinse.

Ajunși în camera de zi, vocea lui John se subție și zise cu un glas moale:

— Îmi pare rău, scumpo, nu am avut de ales.

Dintr-o dată, se aprinse lumina. Patru polițiști erau lângă ușă, blocând ieșirea.

— Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că noi l-am urmărit pe John și știm că el cumpără droguri de la tine. Avea telefonul ascultat. Ești arestată, domnișoară. Orice spui se poate întoarce împotriva ta.

Nu și-a închipuit niciodată că ar putea fi prinsă. Stătea în celulă, uitându-se printr-un ochi de geam la ploaia care cădea cu stropi uriași. Era 7 dimineața. Aștepta să vină cineva să o interogheze, să se termine acest calvar. Era pentru prima dată în această stituție. Nu știa ce să spună.

— Domnișoară Adet, spuneți-mi, vă rog, de unde procurați marfa?

— ...

— Mai bine cooperați cu noi, domnișoară.

— Mi le aduce un tip pe nume Cristobal, spuse ea repede, crezând că va scăpa rostind acest nume.

— Cristobal și mai cum?

— Nu știu.

— De cât timp îl cunoașteți pe acest Cristobal?

— De cinci ani.

— Vreți să spuneți că aveți 14 ani când ați început traficul cu droguri, domnișoară?

— Da.

— Interesant. Un număr de telefon, o adresa? Cum dăm de el?

— Nu știu. Nu am adresa și nici telefonul lui.

— Cum intrați în posesia drogurilor, atunci?

— El vine la mine acasă, în fiecare marți, și îmi lasă o cantitate de marfă, spune că nu are voie să vorbească la telefon cu ceilalți furnizori, din ordinele lui Damian.

— Îl cunoașteți pe acest Damian?

— Nu.

După aproape două ore de interogatoriu și după ce a povestit polițiștilor cum a ajuns în asemenea situație, Adet spera că va scăpa doar cu o amendă. Oricum, avea bani destui să plătească.

— Domnișoară Adet... avem două variante pentru dumneavoastră... doi ani de închisoare sau...

— Nu, nu vă rog... dacă fac închisoare nu mai pot să îmi scot frații de la orfelinat... fac orice!

— Lăsați-mă să termin. Spuneam doi ani de închisoare sau ne ajutați să ajungem la Damian. Trebuie să vedem cum bagă drogurile în țară. Avem nevoie și de dovezi, să îl arestăm.

— Bine, bun. Vă ajut. Dar nu îl cunosc și nu știu cum să ajung la el.

— Exact. El nu prea lasă pe nimeni să se apropie de el!

— Cu excepția femeilor de escortă, spuse un alt polițist, râzând. Se pare că, de când îl urmărim, își cheamă în fiecare sâmbătă câte o femeie să îi țină companie toată noaptea.

— Grozav, aș putea să mă duc la el ca și damă de companie, să îi câștig încrederea, spuse Adet foarte încrezătoare.

— Nu este chiar atât de ușor. Știi măcar ce înseamnă sau cu ce se mănâncă această „meserie”? Plus că este ilegal să oferi servicii de genul asta.

— Exact, pentru că este ilegal, Damian nu o să bănuiască nimic.

— Este o pierdere de timp. Noi deja am fost la localul cu pricina și am vorbit cu fetele, să ne dea ceva informații despre Damian. Niciuna nu vrea să vorbească. Nu cred că ne-ar ajuta să te infiltrăm acolo.

— De ce nu le amenințați că le închideți localul?

— Nu putem. Trebuie să existe plângeri din partea vecinilor. Aceste fete nu au pești și lucrează de bună voie. Așa își câștigă ele pâinea. În plus, nu o să te lăsăm să te bagi în așa ceva, domnișoară Adet.

— Nu îmi este teamă. Vreau să terminăm odată cu nebunia asta, ca să îmi pot lua frații acasă. Sper că o să mă ajutați, nu?

— Desigur. Îți putem da o dovadă că ai lucrat în poliție, sub acoperire.

— Oh, vă mulțumesc mult. Deci, ce mai așteptăm? Să mergem în acel loc și să îl convingem pe patron sau cine mama naibii e acolo, să mă angajeze.

— Ce spui, ofițer Stone, o lăsăm în gura lupului?

— Eu cred că este cea mai bună idee. Ea s-a oferit, în fond... Să sperăm că o să avem ceva noroc și o vom putea infiltra.

— Bun, draga mea, tu acum o să pleci acasă și o să stai cuminte până marți. Când va veni Cristobal la tine, îi spui că nu mai vinzi marfă, deoarece poliția te-a prins și, din fericire pentru tine, te-ai ales doar cu o amendă. Îi vei spune că o să-ți cauți în altă parte de muncă, deoarece trebuie să îi scoți pe frații tăi de la orfelinat. O să te sunăm marți seară, să vedem cum au decurs treburile. Noi chiar astăzi o să mergem la localul din Stratford, să vorbim cu patronul.

— Fetelor, eu am terminat tura pe ziua de astăzi... sunt obosită. Abia aștept să ajung acasă și să trag un pui de somn.

— Jeny, așteaptă-mă și pe mine, spuse Tina... Mai am un client la camera 2. Termin în câteva minute și mergem împreună.

— Sigur. Grăbește-te!

Nu apucă să iasă bine pe ușă, clientul Tinei, că soneria anunță venirea altcuiva.

— Sper să fi venit Andreea după escortă, nu mai am chef pentru niciun client.

— Bună seara, intrați.

— Bună seara. Am venit să stau de vorba cu fetele și cu patronul. Sunt polițistul Stone Randiman.

— Oh, la naiba. Fetelor puneți ceva pe voi. Ce s-a întâmplat domnule polițist? Sper că nu ați primit nicio plângere.

— Nu. Stați liniștite, nu am venit să vă închid localul. Un coleg de al meu a fost aici mai demult, pentru a obține ceva informații despre Damian. Avem nevoie să ne dați detalii...

— Vă spunem din nou același lucru, noi nu putem să vorbim, ne este frică. Și, chiar dacă ar fi să vorbim ceva, nu prea avem ce. Noi nu ne facem decât treaba și atât. El nu ne spune absolut nimic. Când intrăm în apartamentul lui, gărzile de corp ne controlează în geantă. Nu avem cum să vă ajutăm cu microfoane sau ceva de genul ăsta. El are o mare influență, nu putem risca să se întâmple ceva cu locul nostru de muncă.

— Nu vreau să puneți microfoane și nici să îmi dați informații. Știu că nu puteți.

— Atunci? Întrebă Jeny ușor mirată. De ce ați venit?

— Vreau să angajați o fată. Iar când Damian va suna după o escortă, să o trimiteți pe ea.

— Nu știu ce să zic. Nu este riscant?

— Spuneți da. Nu e mare lucru. Ea o să facă toată treaba. În caz că el își dă seama de ceva, aveți protecția noastră. Dar mai există șansa că el să creadă că voi nu știți că ați angajat pe cineva sub acoperire. Oricum, fetelor, mă tem că nu aveți de ales. Dacă ne ajutați acum...

— Oh, da, bine, spuse ea la repezeală. Chiar mă grăbesc și vreau să ajung acasă. Trimiteți fata la noi sâmbătă dimineață. Damian, de obicei, își cheamă escortă după 7 seara. Am timp să o învăț cele necesare.

— Aaa... și mai spune-i să își ia ceva frumos de îmbrăcat, preferabil ceva mulat... tocuri înalte. Și cam atât. Restul îi dăm noi de aici. Sper să fie frumoasă fata, altfel nu cred că poate intra. Damian este foarte pretentios.

— Hmm, sunt sigur că, dacă se aranjează un pic, va arăta minunat. Este o fată frumoșică, adaugă Stone.

Gândurile lui Adet dispărură imediat, la soneria telefonului. Era ofițerul Stone.

— Bună, domnișoară, vești bune. Unde ești, ce faci?

— 'Neața și ție. Mă îndrept către orfelinat, vreau să văd ce fac băieții. Chiar mă gândeam că este vina mea că au ajuns acolo.

— Nu te necăji, scumpo.

— În fine.

— Cum spuneam am vești bune și trebuie să ne vedem. Ce zici, pot să vin la orfelinat? Stăm de vorba mai bine, suntem feriți de ochii lumii.

— Bine! Atunci ne vedem acolo.

Nu spera să își găsească frații într-o stare prea bună. Deși era speriată, nu se va da de gol în fața lor. Îi era teamă că nu va reuși să îl doboare pe Damian și îi era teamă că o va prinde cu minciuna. Dar se întări singură la gândul că avea o prioritate acum.

— Adet, când putem merge acasă? o întrebă fratele cel mai mic.

— Cand o să fie casa renovată complet, de câte ori să îți repete, interveni Alex fratele mai mare.

— Da, Marcus, așa e cum spune fratele tău. Casa încă nu este gata. Trebuie văruiată și, mai ales, să scăpăm de gândaci. Totuși este o casă mare. Durează ceva. Trebuie să te acomodezi aici, în plus nu ești singur, ești cu fratele tau.

— Tu de ce nu stai cu noi?

— Eu stau la o prietenă și, oricum, nu mă primește aici. Sunt prea mare, aici sunt numai copii. În scurt timp o să mergem împreună acasă. Va veni și mama îndată ce se va face bine. Acum trebuie să plec, dar promit să vin la voi în fiecare miercuri.

— Frații tăi sunt așa de minunați și de înțelecători, spuse Stone zâmbind spre copii în timp ce plecau spre camera lor.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că trebuie să îi mint. Sper să terminăm repede cu toată această nebulă.

— Uite o cafenea acolo. Hai să comandăm ceva și să vorbim.

Locul era, într-adevăr, ferit de lume, fiind destinat celor care veneau în vizită la copii.

— Deci, spui că ai reușit să mă bagi la acel loc pentru escorte. Minunat. Când încep?

— Sâmbătă dimineață trebuie să ajungi acolo. Fetele au zis să îți iei ceva frumos de îmbrăcat și tocuri înalte.

— Oh!

— Au mai spus și că trebuie să arăți bine dacă vrei să intri la Damian.

— Am înțeles. Deci, va trebui să renunț la hainele largi și la teneși.

— Trebuie să îți mai spun câte ceva despre el, ca să fii la curent cu situația de față. După cum ți-am zis, locuiește cu fratele lui și soția acestuia.

— Nu mi-ai zis.

— Îți zic acum. Așa, unde am rămas? Deci locuiește într-un apartament din Oxford, are 28 de ani...

— 28? Credeam că este un bătrân morocănos!

— Vrei să nu mai mă întrerupi și să asculți?

— Scuze!

— El a preluat afacerea de la tatăl lui. Acesta a murit acum 12 ani, în urma unui accident cu avionul privat, împreună cu soția sa, mama lui Damian. Se pare că la